

Розділ перший

Амелія Гейвуд нахилилася до вікна автівки, щоб обійняти татка.

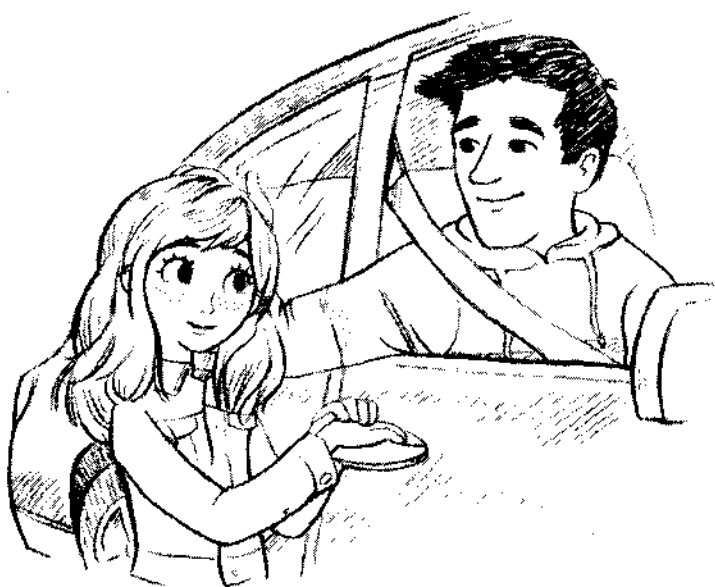
— Слухайся маму й бабусю, — мовив він. — І пам'ятай: якщо не можеш бути досконалою...

— ...будь обережною! — сказала Амелія, і вони засміялися — прощаючись із донькою, тато завжди це повторював.

Дівчинка досі не звикла, що тепер вони живуть окремо. Після розлучення тато залишився в їхньому старому помешканні в Йорку, а Амелія з мамою переїхали до маленького містечка, де жила бабуся.

Батько погладив донечку по довгому світлому волоссю.

— Побачимося наступної суботи, — пообіцяв він. — Щастя тобі! А в школі все буде гаразд.

Від думки, що завтра перший навчальний день у новій школі, в Амелії аж у животі замлоїло.

Тато поїхав, а дівчинка пішла до червоних дверей її нової домівки. Біля ганку росло деревце глоду. У годівничці, причепленій до гілки, порпався дрізд. Навколо клумби з лавандою жадібно гули бджоли. Після вихідних, проведених у гамірному Йорку, повному залюднених вуличок і крамниць, життя на природі здавалося дивним. Амелія обережно прослизнула крізь вхідні двері, аби не налякати птаха, й попрямувала до кухні.

Там бабуся прибирала чайний посуд, а мама сиділа за столом і нарізала овочі. Дівчинку зустріли

посмішками, й Амелія теж усміхнулась у відповідь. Мама й бабуся зовні дуже схожі, тільки бабусине волосся коротке й охайно підстрижене, а мамине — довге, як у донечки. Проте в обох блакитні очі так само сяють жартівливим теплом. «У мене теж очі блакитні, — подумала дівчинка. — І тато завжди каже, що я дуже схожа на матусю».

— Як минули вихідні? — запитала мама. — Здається, ви з татом чудово провели час.

— Було справді класно, — відповіла Амелія. — Ми таке кіно подивилися! Проте я сумувала за Велфордом і думала про кошенят.

Вони з Семом у його гаражі знайшли новонароджених коше-